

Gudmoderen

De kom til hende med deres gaver, og hun tog imod, Gudmoderen, fra universets fjerneste egne.

Hende var det, de havde set frem til at møde hele deres liv. Alt havde drejet sig om denne tanke - tvangstanke, som nogen ville sige. Nu var det virkelighed for dem og for alle andre. Hun var der. De var der. Mødet fandt sted, som det skulle ifølge de gamle tekster.

Og alt det blev godt, som var svært, for de fik øjne at se med og ører at høre med. Det gjorde en forskel, som var til at tage og føle på. Gudsoplevelsen blev hverdagsagtig i bedste forstand. Alt blev nemlig forandret. Deres virkelighedsoplevelse blev en anden. Glæden gennemstrømmede alt, også de sværeste situationer.

Evigheden trængte sig på, tidløsheden. Urets tyranni forsvandt i en malstrøm af lykke trods død og fordærv i ganske hverdagsagtig forstand. Alt var nyt, og dog var alt som før, blot gennemstrømmet af glæde - den bærende, selvopholdende kraft, som ikke lader noget uberørt.

Endelig, Gudmoderens vederkvægende nærvær i ét og alt - kreativitetens og legens kilde og dødens trygge favn. Der hvor der altid er godt at være. Vores ophav, vores rod, og målet for al vores stræben.